

HỒI 259

Nhân Duyên Xảo Hợp

Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng đeo mặt nạ lên, hòa vào dòng người của Long Du Bang, an nhiên rời thành, trên đường đầy những người đến tham gia Bách Nghiệp Đại Hội vội vàng rời khỏi thành. Chỉ nhìn cảnh tượng nhân tâm hoảng loạn này, đã biết sức mạnh của tin đồn lớn thế nào.

Trạch Nhạc cười cười, thấp giọng nói: “Hai vị thật là lợi hại, không phí một binh một tốt mà đã phá được âm mưu tưởng chừng như hoàn hảo của Vinh Phụng Tường rồi”.

Khẩu Trọng có chút không tin tưởng nói: “Kết quả này chính ta cũng không nghĩ tới nữa”.

Trạch Nhạc nói: “Vấn đề là các thương bang, hành xã đều cảm thấy dã tâm của Bách Nghiệp Xã, tin đồn mà hai vị tạo ra lại không phải không có căn cứ, ít nhất là tiền nhiệm bang chủ Thượng Quan Long của Lạc Dương Bang cũng đích thực là yêu nhân Âm Quý Phái, những người làm ăn buôn bán như bọn tại hạ đây có ai dám quan hệ với thứ tà phái dị giáo giết người như nhóc, không kể tình lý đó chứ, thế nên mới ai ai cũng thừa cơ tán loạn bỏ đi luôn, vậy thì chẳng ai trách được ai”.

Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng đều có cảm giác hoang đường tức cười.

Lúc này chúng nhân đã đi lên một đoạn dốc núi.

Trạch Nhạc hân hoan nói: “Có thể kể giao với hai vị đúng là duyên phận hiếm có, hiện giờ tại hạ phải trở về Long Du Bang báo cáo tình hình cho gia phụ hay biết, ngày sau có dịp, nhất định sẽ đến bái phỏng hai vị”.

Song phương liền vui vẻ cáo biệt.

Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng thúc ngựa phóng đến địa điểm đã hẹn trước với Tuyên Vĩnh, đi được hơn mười dặm đường thì trời lại đổ mưa lớn, cả đất trời chìm trong một tấm màn trắng xóa.

Hai gã tấp vào ven rừng, để cho lũ ngựa dừng lại nghỉ ngơi.

Khấu Trọng nhảy xuống ngựa, ngồi xổm xuống ngựa người nhìn mưa lớn bên ngoài khu rừng, những hạt mưa len lỏi qua tán lá, khẽ rơi tí tách lên người hai gã.

Mưa lớn khiến cho hầu hết người đi đường đều dừng bước, trừ một số người vì các nguyên nhân khác nhau muốn mau chóng rời khỏi Hợp Phì mới bất chấp vất vả mà đội mưa lên đường.

Từ Tử Lăng tự nhiên cũng ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng, thuận miệng hỏi: "Người đang nghĩ gì vậy?".

Khấu Trọng nói: "Âm Quý Phái quả thực là có ma lực vô biên, chỉ cần một cái tên đó đã đủ khiến cho người ta sợ hãi bỏ chạy như gặp ôn thần rồi".

Từ Tử Lăng đưa tay gạt những hạt mưa trên mặt, không nói gì.

Khấu Trọng lại thở dài: "Nhưng vừa rồi ta không phải nghĩ đến chuyện này, mà là cảm thấy có điều gì đó không ổn cho lắm".

Câu nói này đã làm Từ Tử Lăng chú ý, ngạc nhiên hỏi tại sao.

Khấu Trọng trầm giọng đáp: "Đó đơn thuần chỉ là một cảm giác bất an thôi. Người có nhớ Phụ Công Hựu đã nói An Long lôi kéo bọn Tiều Tiễn, Chu Xán và Tào Ứng Long liên kết lại với nhau không? Mà huynh đệ kết bái của y là Giải Huy lại là cha chồng của Tống Ngọc Hoa, như vậy có phải Tống gia cũng có ít nhiều quan hệ đến chuyện này không nhỉ?".

Từ Tử Lăng nói: "Cũng có thể là hoàn toàn vô quan. Theo ta thấy thân phận của An Long vô cùng bí mật, ít nhất là y cũng tỏ ra mình là một kẻ võ công tầm thường. Điểm duy nhất phải suy nghĩ chính là sự hợp tác của ba người bọn Tiều Tiễn, Tào Ứng Long, Chu Xán không hề đơn giản như chúng ta tưởng tượng, có khi chúng ta đã lọt vào cạm bẫy của bọn chúng rồi cũng không chừng, nếu đúng như vậy thì hỏng bét rồi đó".

Khấu Trọng giật mình chấn động: "Người nói đúng lắm, trận mưa lớn này mưa thật đúng lúc, làm cho người ta như bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài. Ta dẫn theo cả ngàn binh mã tiến về phía Tây, còn địch nhân thì toàn tâm toàn ý đợi chúng ta đến, nếu gặp chuyện, để chúng phát hiện hành tung, hai chúng ta may ra còn có thể thoát thân, nhưng những người khác e rằng khó mà sống sót".

Bên ngoài rừng có một đội xe ngựa chừng hơn ba mươi người chậm chậm đi qua, đường đi lầy lội bắn thủy, cả người lẫn ngựa đều lộ vẻ mệt mỏi.

Từ Tử Lăng nói: "Ta có một cách, chính là chọn những con đường mà địch nhân không thể nghĩ tới để hành quân, nhưng phải có người thuộc đường dẫn lộ mới được, bằng không để lạc đường thì càng khổ hơn".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Không! Chúng ta nhất định phải dùng phương pháp nhanh nhất để tới đó! Ôi! Xem ra chỉ có thể dùng lại cách ngày nghỉ đêm đi trước đây, liệu bà nó một trận thôi!".

Chợt có tiếng vó ngựa gấp gấp vang lên.

Hai gã giật mình đánh thót, chỉ nghe tiếng vó ngựa, cũng biết đang có một đại đội nhân mã đội mưa phóng tới đây.

Hai gã tịnh tâm chờ đợi, không bao lâu thì thấy một đội nhân mã chừng mấy trăm người phóng qua.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Người thấy không?".

Từ Tử Lăng gật đầu: "Đương nhiên nhìn thấy, Vinh Phụng Tường, Tả Du Tiên đều đã xuất mã, An Long lần này gặp đại họa rồi".

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần, nhảy dựng lên nói: "Dù sao cũng thuận đường, làm sao chúng ta có thể bỏ lỡ trường nhiệt náo này chứ?".

Tiếng đao kiếm chạm nhau càng lúc càng gần, khi hai gã chạy lên một ngọn đồi nhỏ, thảo nguyên bên dưới đã la liệt tử thi, quân Giang Hoài do Phụ Công Hựu và hai đại cao thủ Vinh Phụng Tường, Tả Du Tiên dẫn đầu đã chiếm được thế thượng phong tuyệt đối, đang truy kích địch nhân chạy tứ tán.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi: "Không ngờ lại có nhiều người đến vậy".

Từ Tử Lăng đưa tay lên che trước trán, để ngăn nước mưa không hắt vào mắt, gật đầu nói: "Quân Giang Hoài ít nhất cũng phải trên hai ngàn người, phía bên kia có khoảng bảy tám trăm là cùng, xem ra Phụ Công Hựu sớm đã cho người mai phục ở đây, dùng kỵ binh hiệp kích hai mặt trước sau, chỉ một đòn đã nghiền nát lực phản kháng của đối phương, dụng binh đúng là chu toàn không chút kẽ hở, chẳng trách mà quân Giang Hoài có thể tung hoành bất bại".

Hai gã thúc ngựa phóng xuống bình nguyên, kiểm tra các thi thể nằm la liệt, thấy một người vẫn còn chưa đoạn khí, Khấu Trọng bèn nhảy ngay xuống ngựa, đỡ y lên nói: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Các người là ai? Ai muốn giết các người?".

Người kia há miệng phun ra một búng máu lớn, xem ra cũng sắp tuyệt khí. Khấu Trọng vội đẩy chân khí vào, làm y mở bừng mắt, hoảng hốt kêu lên: "Là Phụ Công Hựu, chúng ta bị hấn ám toán".

Khấu Trọng vội hỏi: "Chủ nhân các người có phải là An Long không?".

Người kia lắc đầu nói: "Không! Chúng ta là người của Bạch tướng quân...".

Khấu Trọng kêu lên: "Các người là người của ai?"

Kế đó gã liền đặt người kia xuống đất, đưa tay vuốt mắt cho y, rồi đứng dậy, buông thõng tay tỏ vẻ bất lực: "Có vị tướng quân nào họ Bạch không nhỉ?".

Từ Tử Lăng biết gã không phải thật sự muốn biết đáp án, chỉ dõi mắt quan sát tình hình trận chiến, rồi nói: "Những người này ăn mặc giống như thương buôn bình thường, rõ ràng muốn che đậy thân phận thực sự để hòng thực hiện mưu đồ gì đó. Có đuổi theo xem thử không?".

Khấu Trọng không đáp, chỉ tung mình nhảy lên ngựa, lao vút đi.

Từ Tử Lăng vừa phóng ngựa chạy song song với gã, vừa nói: "Hiện giờ đối với Phụ Công Hựu mà nói không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện giết chết An Long, vì vậy đám người này tuy không phải thủ hạ của An Long, nhưng chắc chắn phải có chút quan hệ gì đó với y, chúng ta vẫn còn chuyện gấp bên mình, người thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này sao?".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Người nói đúng, chúng ta đi thôi!".

Dứt lời gã liền quay đầu ngựa, vòng qua bình nguyên, băng rừng vượt dốc, đi dọc theo một bờ suối gần chục dặm rồi mới dừng lại.

Với công lực của hai gã, liên tục kiếm trình ngày đêm mấy ngày liền thế này cũng có chút mệt mỏi, thế nên đành dừng lại ở một dốc núi nghỉ ngơi, cho ngựa ăn cỏ.

Sau cơn mưa lớn, không khí vùng núi trong lành mát mẻ đến lạ thường, cây cỏ hoa lá tranh nhau khoe sắc khoe hương.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua mây mù, rực rỡ phi thường. Khấu Trọng cúi đầu nhìn bóng đen lớn của một đám mây phủ trên bình nguyên mau chóng biến mất không vết tích, cảm xúc bồi hồi than: "Phong vân! Gió thổi mây bay! Ý nghĩa của phong vân chính là đây, bất luận là oai phong thế nào, nhưng chỉ trong nháy mắt là sẽ qua đi, không còn lại chút tàn tích nào hết".

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi không khí mát lành, mỉm cười nói: “Nhưng phong vân nhân vật lại bao hàm một ý nghĩa khác sâu sắc hơn, đó chính là mặc cho người hô phong hoán vũ thế nào, cuối cùng cũng sẽ có một ngày trở về với hoàng thổ. Sinh sinh tử tử, rốt cuộc là có mục đích gì chứ?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Phật gia có cách nói của Phật gia, đạo gia có cách giải thích của đạo gia, vấn đề này tốt nhất nên đi tìm Sư Phi Huyền mà thỉnh giáo. Ta dám khẳng định Loạn Loạn cũng có cách nói riêng của ả, còn về ai đúng ai sai, e là chỉ có thể ném súc sắc để quyết định thôi! Hà, cuối cùng thì ta cũng tìm được cách giải quyết rồi!”.

Từ Tử Lăng phì cười nói: “Đây cũng gọi là cách giải quyết hay sao?”.

Khấu Trọng dương dương đắc ý: “Cái này gọi là cách trong lúc không có cách”.

Từ Tử Lăng đột nhiên lộ ra thần thái chăm chú lắng nghe, nhỏ giọng nói: “Có nghe thấy không?”.

Khấu Trọng vội vàng vận công vào song nhĩ, gật đầu nói: “Hình như có tiếng vó ngựa, chỉ có một con thôi thì phải”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Không sai! Trên lưng ngựa còn là một người bị trọng thương nữa”.

Khấu Trọng le lưỡi nói: “Tại sao người lợi hại như vậy, cả chuyện đó mà cũng nghe được à, vậy thì đâu khác gì tận mắt nhìn thấy chứ?”.

Từ Tử Lăng bật cười: “Bởi vì ta nhìn thấy mà”.

Khấu Trọng vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở phía xa xa, có một con ngựa đang phóng về phía hai gã, trên lưng ngựa là một người đang nằm gục xuống.

Từ Tử Lăng bật dậy nói: “Xem thử coi có thể giúp gì không?”.

Khấu Trọng chặn con ngựa lại, còn Từ Tử Lăng thì tới ôm người kia xuống ngựa, đặt y trên mặt đất.

Người kia đã rơi vào trạng thái hôn mê, máu me đầy mặt, thương tích khắp người, nhưng trí mạng nhất là một quyền ở sau lưng, còn lưu lại cả một dấu ấn màu đỏ rực.

Hai gã truyền chân khí vào cho y mới phát giác ra người này căn cơ cũng thuộc hàng thâm hậu, dựa vào một hơi chân khí để hộ vệ tâm mạch, chạy tới nơi này.

“Ừa!”.

Người kia phun ra một ngụm máu đen ngòm, cuối cùng cũng tỉnh lại, thấy hai gã đang giúp y liệu thương, vội vàng ngồi dậy vận công, sau khi chuyển vận chân khí được ba mươi sáu vòng chu thiên thì thương thế của y đã có khởi sắc, các vết thương thôi không chảy máu, thậm chí còn có thể tự vận khí hành công nữa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã mệt càng thêm mệt, liền đứng dậy đi ra xa. Khấu Trọng nhỏ giọng thì thầm: "Người có cảm thấy tên tiểu tử này rất quen mặt hay không, hình như chúng ta đã gặp hắn ở đâu rồi thì phải?".

Từ Tử Lăng nói: "Ta cũng có cảm giác này, có điều lát nữa chỉ cần hắn rửa mặt thì biết ngay thôi mà!" Khấu Trọng gật đầu vỗ nhẹ lên vai gã nói: "Ta đi dắt ngựa của chúng ta lại đây, ngươi trông chừng hắn, đừng để hắn chạy mất đấy!".

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp ứng, đợi Khấu Trọng đi xa, gã lại đến bên người kia, giúp y hành huyết vận khí.

Người kia thở dài một hơi, khàn khàn giọng nói: "Đại ân cứu mạng thật không biết đền đáp thế nào! Xin hai vị ân công cho biết cao danh quý tính!".

Từ Tử Lăng không đáp mà hỏi ngược lại: "Công lực các hạ cũng thuộc hạng cao thủ, tại sao lại phải chạy tới nơi này?".

Người kia trầm giọng đáp: "Là bị một tên độc phụ ám hại, tất cả chỉ trách tại hạ có mắt không trông, lại không chịu nghe lời khuyên giải của bằng hữu! Ôi...!".

Từ Tử Lăng lấy làm ngạc nhiên, gã vốn tưởng rằng người này là một viên bại tướng bị quân Giang Hoài truy kích, chẳng ngờ chỉ là một người nào đó bị "độc phụ" ám hại.

Khấu Trọng lúc này cũng dắt ngựa tới nơi, thấy người kia đã tỉnh lại, liền mừng rỡ nói: "Khí sắc cũng tốt lắm, bằng hữu, phải xưng hô thế nào đây?".

Người kia liền nói: "Tại hạ là Tịnh Kiếm Tông Bạch Văn Nguyên".

Khấu Trọng đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng. Chẳng trách mà hai gã lại cảm thấy kẻ này quen mặt tới vậy, thì ra năm xưa ở ngoài thành Ba Lăng, Bạch Văn Nguyên đã cùng với nhi nữ của Chu Xán là Độc Thù Chu Mi ám toán hai gã, bị hai gã đánh cho phải nhảy xuống sông bỏ trốn. Chuyện này xảy ra đã khá lâu, thế nên hai gã cũng chỉ còn lại những ký ức mơ hồ, nếu không phải tình cờ gặp lại Bạch Văn Nguyên, chắc cũng chẳng nhớ ra được chuyện đó.

Hai gã vẫn đeo mặt nạ nên Bạch Văn Nguyên đương nhiên là không nhận ra, thấy hai gã thần tình đều có vẻ cổ quái, bèn ngạc nhiên hỏi: “Hai vị đã nghe tên tại hạ rồi sao?”.

Từ Tử Lăng đứng dậy, thần nhiên nói; “Bạch huynh vừa nói bị độc phụ ám hại, có phải là Độc Thủ Chu Mi không?”.

Bạch Văn Nguyên giật mình kinh hãi: “Làm sao ân công biết được?”.

Khấu Trọng liền tháo mặt nạ xuống, mỉm cười nói: “Bạch huynh còn nhận ra Khấu Trọng này chứ?”.

Bạch Văn Nguyên lập tức biến sắc, ngây người ra hồi lâu rồi mới cười gượng gạo nói: “Chẳng trách hai vị có thể chữa thương cho tại hạ nhanh đến vậy, dù sao tính mạng này của Bạch mỗ cũng do hai vị cứu về, muốn chém muốn giết, xin cứ tùy ý!”.

Từ Tử Lăng cũng cởi bỏ mặt nạ, đi tới gần Khấu Trọng, mỉm cười nói: “Chúng ta đâu có hiểu sát giống như Chu Xán mà giết Bạch huynh chứ. Tốt nhất huynh nên mau rời khỏi nơi nguy hiểm này đi, chậm một chút sẽ chuốc họa vào thân đó”.

Nói đoạn hai gã liền tung mình lên ngựa, chuẩn bị bỏ đi. Bạch Văn Nguyên miễn cưỡng đứng lên, cất tiếng gọi: “Chậm đã! Đó là một cam bẫy, hai vị ngàn vạn lần không nên đến Phi Mã Mục Trường!”.

Một cảm giác lạnh toát chạy dọc xương sống hai gã.

oOo

Ba người phóng ngựa chạy hơn hai chục dặm đường rồi mới dừng chân nghỉ ngơi, đến lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới có cơ hội nghe Bạch Văn Nguyên kể lại toàn bộ mọi chuyện.

Vì thân thể họ Bạch vẫn còn hư nhược nên hai gã tiện thể giúp gã vận công liệu thương luôn.

Chỉ nghe y cười thê thảm nói: “Không ai không nói rằng con độc phụ Chu My đó sau khi chán ghét nam nhân nào là sẽ trở mặt cắn lại, đồn đãi phương vào tử địa để tránh cho nữ nhân khác có được nam nhân đó. Thế nhưng tại hạ tự phụ mình anh tuấn hơn người, võ công lại cao hơn ả, thêm vào đó lại mê luyện chuyện nhục dục với ả, nên ngu xuẩn tới độ

nghĩ mình gặp may, tưởng rằng mình là ngoại lệ duy nhất, cuối cùng cũng gặp phải báo ứng, đúng là chết cũng đáng mà!”.

Nhìn bộ dạng anh hùng khí đoản, tự trách tự móc của Bạch Văn Nguyên, hai gã đều cảm thấy buồn rầu thay cho y, nhưng mặt khác cũng cảm thấy y tự trách rất hợp lý, tất cả đều vì cả hai gã đều không phải hạng người mê luyện mỹ sắc giống như họ Bạch này.

Sự thực thì đến giờ hai gã vẫn không rõ Bạch Văn Nguyên làm sao mà bị trọng thương như vậy.

Bạch Văn Nguyên lại kể tiếp: “Lần này tại hạ cùng Chu My xuất lãnh một ngàn người tới đây, vốn là để tiếp ứng An Long, chẳng ngờ lại bị Chu My bán đứng, khiến cho toàn quân tan tác. Ôi, Bạch Văn Nguyên này thật có lỗi với các huynh đệ đã nhiều năm cùng ta vào sinh ra tử!”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Thì ra đám người bị Phụ Công Hựu tập kích là người của Bạch huynh à? Vậy Chu My đi đâu rồi? Làm như vậy thì có lợi gì cho phụ thân của ả ta chứ?”.

Song mục Bạch Văn Nguyên rực lên ngọn lửa cừu hận, gằn giọng nói: “Con độc phụ đó đã sớm rời khỏi chúng ta từ trước, trước khi đi ả còn nói rằng sau khi tiếp ứng An Long, sẽ tới hội hợp với ta, bảo ta bố trận ở gần đó. Đến khi ta biết được An Long và Chu My đã đi theo đường nhỏ bỏ trốn, thì đã bị quân Giang Hoài tiền hậu hợp kích rồi”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Thủ hạ của Bạch huynh không phải là Già Lâu Lan binh của cha con Chu Xán sao? Tự dưng dâng không một đạo quân tinh nhuệ như vậy, đối với Chu My chỉ có hại mà không có lợi mới đúng chứ?”.

Bạch Văn Nguyên trầm giọng nói: “Lần này toàn bộ đều là thân binh của Bạch mỗ, quá nửa là tộc nhân và đồng môn huynh đệ. Nhiều năm nay, ta đã giúp cha con chúng lập nên vô số công lao hạng mã, trong Già Lâu Lan quân được xưng là Phò Mã Tướng Quân, uy thế cực thịnh, thậm chí còn được lòng người hơn cả hai cha con Chu Xán, nên bọn chúng sớm đã cố kỵ, hiện giờ thì đã tìm được cơ hội loại đi cái gai trong mắt này rồi! Hừ! Ta thật là vừa ngu xuẩn lại vừa hồ đồ!”.

Khấu Trọng nói: “Nhưng làm sao Bạch huynh có thể khẳng định là mình bị Chu My hãm hại chứ?”.

Cửu hận phủ mờ gương mặt anh tuấn của Bạch Văn Nguyên: “Một là đạo này ả đã trở nên lạnh nhạt với tại hạ, chuyện nam nữ này làm sao có thể giấu được Bạch mỗ cơ chứ, hơn nữa Bạch mỗ còn biết ả và An Long đã có tư tình với nhau”.

Hai gã tròn mắt lên nhìn y.

Khấu Trọng tỏ vẻ hoài nghi: “Chắc không phải vậy đâu! An Long vừa xấu xí lại vừa béo như lợn, loại nữ nhân ham... à! Chu My làm sao để mắt tới hắn chứ?”.

Bạch Văn Nguyên tỏ vẻ khinh bỉ nói: “Không thể dùng lễ thường để xem xét con độc phụ này được, ả ta chỉ cần có cảm giác kích thích và mới lạ là được. Tại hạ còn nghe nói An Long có một loại công phu trên giường cực kỳ lợi hại, có thể khiến cho nữ nhân mê luyến, còn cụ thể thế nào, chắc chỉ có đôi câu nam nữ này mới biết được”.

Từ Tử Lăng lại hỏi: “Vừa rồi huynh khuyên chúng ta không nên đến Phi Mã Mục Trường, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

Bạch Văn Nguyên thở dài đáp: “Chuyện này phải bắt đầu từ An Long. Y xưa nay vốn có quan hệ rất mật thiết với Tào Ứng Long, nhưng luôn đối địch với cha con Chu Xán. Chỉ là sau khi hai vị đại phá Lý Mật, tình thế phương Bắc có những biến đổi rất lớn. Lý Uyên bất cứ lúc nào cũng có thể xuất quan, Lưu Vũ Châu và Đậu Kiến Đức đều đang dần dần nhích động. Mặt khác, thanh thế của Vương Thế Sung càng lúc càng lớn, một khi để y thu hết lãnh địa của Lý Mật, rất có khả năng họ Vương này sẽ tiến về phía Nam. Trong tình hình khẩn bách đó, An Long đã thừa cơ đại biểu Tào Ứng Long tới làm hòa với Chu Xán, kết thành liên minh, chuẩn bị trước lấy Tứ Xuyên, sau đó công hạ Phi Mã Mục Trường, rồi sẽ tới lượt Cảnh Lăng và Tương Dương”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “An Long không phải là huynh đệ kết bái với Giải Huy ở Độc Tôn Bảo hay sao?”.

Bạch Văn Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Từ năm ngoái An Long và Giải Huy đã bất hoà, thế như nước lửa. Tại hạ thật không hiểu họ An này có ý đồ gì, có trái núi lớn như vậy mà không biết dựa vào, trái lại còn trở mặt thành thù nữa”.

Từ Tử Lăng chợt hỏi: “Bạch huynh có biết An Long là cao thủ có hạng trong Ma môn không?”.

Bạch Văn Nguyên há hốc miệng ngạc nhiên thốt lên: “Từ huynh không phải đang nói đùa chứ?”.

Khấu Trọng liền giải thích ngắn gọn cho y hiểu, rồi tiếp tục hỏi: “Chu Xán và Tào Ứng Long làm sao lại cấu kết được với Tiều Tiễn vậy?”.

Bạch Văn Nguyên đáp: “Phải nói là Tiều Tiễn cấu kết với bọn chúng như thế nào mới đúng. Hiện giờ tình thế tương đối rõ ràng, nếu cha con Chu My mà không chịu gật đầu, Tiều Tiễn cũng khó lòng mà vượt sông được”.

Từ Tử Lăng nói: “Nếu đã như vậy, về sau làm sao mà chúng hợp tác với nhau được?”.

Bạch Văn Nguyên liền giải thích: “Vấn đề là Chu Xán và Tào Ứng Long đều biết mình có bao nhiêu phân lượng, nhiều lần tấn công Cảnh Lăng nhưng đều bị Phụ Công Hựu đánh cho đại bại thu quân, hơn nữa lại đang lâm vào tình cảnh thiếu thốn lương thực nữa. Cứ như vậy để cho Phụ Công Hựu tiêu diệt, chỉ bằng chuyển hướng về phía Tứ Xuyên, vừa có thể được Tiều Tiễn cung ứng cho một lượng lớn lương thảo, lại có thể mặc cho Tiều Tiễn, Phụ Công Hựu và Đỗ Phục Uy tàn sát lẫn nhau, mà điều kiện hợp tác mà Tiều Tiễn đưa ra, chính là phải tiêu diệt hai vị trước tiên. Tào Ứng Long và Chu Xán đều hận hai vị đến thấu xương thấu cốt, thế nên vừa nhận được đề nghị hợp tác đã đồng ý ngay, Phi Mã Mục Trường chính là mồi nhử hai vị vào bẫy đó”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Tên tiểu tử Tào Ứng Long cuối cùng cũng biết được bọn ta là người đã phá hoại hảo sự của hắn đêm hôm đó rồi”.

Thần sắc Bạch Văn Nguyên có vẻ nghiêm trọng: “Hiện giờ cả ba bên đã chọn lựa tình hình, thành lập một đội hùng sư gần vạn người, do đại tướng của Tiều Tiễn là Đồng Cảnh Trân làm thống soái, tụ quân ở một nơi bí mật gần Phi Mã Mục Trường, chuẩn bị giáng đòn phủ đầu chí mạng lên đội quân viễn chinh mệt mỏi của hai vị. Bất luận các vị đi theo đường nào tới Phi Mã Mục Trường cũng không thể thoát khỏi tai mắt của bọn chúng. Ngoài ra cánh quân này còn có một đội ngũ gồm hơn năm mươi võ lâm cao thủ, chuyên để đối phó hai vị nữa”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Nếu không gặp được Bạch huynh, chuyến này chúng ta đúng là hung đa cát thiểu rồi. Nhưng hiện giờ đã tri kỷ tri bỉ, tình thế sẽ hoàn toàn khác biệt. Hỏi thêm một câu, Bạch huynh có muốn giết chết độc phụ đó báo thù không?”.

Bạch Văn Nguyên lộ ra thần sắc khao khát, gật đầu dứt khoát.

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai Bạch Văn Nguyên một cái, khiến cho y đau đến phải nghiêng rặng mới không kêu lên thành tiếng, rồi cười lên một tràng dài: “Vậy chúng ta đuổi theo An Long, đánh một trận cho hoa rơi nước chảy để trút giận cho Bạch huynh trước đã”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Vậy không phải sẽ đả thảo kinh xà sao?”.

Khấu Trọng cười nhạt: “Chuyện này đúng là phải tính kế lâu dài, song chỉ cần bắt được Chu My và An Long thì không sợ đả thảo kinh xà nữa”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>